

Nenāvidīm tē,
Adame
Connore

Ella
Maise

*Nenávidím tě,
Adame Connore*

Copyright © 2016 by Ella Maise
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kristina Kasalová, 2024
Cover © Sarah Horgan, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-4719-1 (pdf)

ELLA MAISE

*Nenávidím tě,
Adame Connore*

přeložila Kristina Kasalová

Obsah

Kapitola první	
Kapitola druhá	
Kapitola třetí	
Kapitola čtvrtá	
Kapitola pátá	
Kapitola šestá	
Kapitola sedmá	
Kapitola osmá	
Kapitola devátá	
Kapitola desátá	
Kapitola jedenáctá	
Kapitola dvanáctá	
Kapitola třináctá	
Kapitola čtrnáctá	
Kapitola patnáctá	
Kapitola šestnáctá	
Kapitola sedmnáctá	
Kapitola osmnáctá	
Kapitola devatenáctá	
Kapitola dvacátá	
Kapitola dvacátá první	
Kapitola dvacátá druhá	
Kapitola dvacátá třetí	
Kapitola dvacátá čtvrtá	
Kapitola dvacátá pátá	
Kapitola dvacátá šestá	

Kapitola dvacátá sedmá

Kapitola dvacátá osmá

Kapitola dvacátá devátá

Epilog

Poděkování

*Tato knížka je pro všechny,
kdo někdy v životě zapochybovali
o tom, že oni za to stojí.*

Kapitola první

Lucy

Věřím v lásku. Bezvýhradně.

No vážně, nevríte tak hlavou. Věřím.

Je mi jasné, že ti, co mě znají, se budou chechtat. Nechechtejte se. Není to třeba. A na rovinu: je to docela neslušné, ne?

Tak ještě jednou. Opravdu věřím v lásku. Vím všechno o jejím kouzlu. To dobré i to zlé. Vím, že když máte hlavu omámenou láskou, připadá vám, jako by byl svět větší. Vím, že láska může uzdravit zlomená srdce, učinit vás bláznivě šťastnými, nadšenými, plnými naděje... A taky z ní můžete být vyděšení, otrávení... Je to celá řada věcí, díky kterým je tenhle komplikovaný svět, ve kterém žijeme, lepším místem.

Například moje nejlepší kamarádka Olive. Svého manžela milovala odmalička. Dokonce už když jí bylo šest let, tak se Jasona zeptala, jestli si ji vezme. Bylo jí teprve šest, chápete? Šest! No není to to nejroztomilejší, co jste kdy slyšeli? Když se pak po letech potkali, on byl filmová hvězda a jí se z něho podlomila kolena. Láska u ní funguje skvěle. A taky jí sluší. Zasloužila by si všechnu lásku světa.

A já? S láskou jsme si tak úplně nepadly do oka. Není to zrovna nejlepší.

Takže... chci říct, že láska zmůže cokoliv... pokud vás nestihlo prokletí – tak jako mě. A taky musíte lásku chtít pustit do svých životů, otevřít ty těžké dveře, které vedou do labyrintu vašeho srdce.

To je ta těžší část, že? Musíte k sobě lásku pustit. Musíte se otevřít, sdílet své nejhorší vlastnosti, nejhlubší, nejtemnější zákoutí své duše. To je jediný způsob, jakým můžeme zažít pravou lásku. Těmhle kecý nás začínají krmit hned, jak jen to jde, aspoň pokud vím. Všechno kolem nás je neustálou reklamou na lásku. Otevřete se někomu, buďte opravdoví, buďte upřímní, a pokud vás bude milovat takové, jací jste, jste za vodou.

Užijte si ten ohňostroj, který září do vašich tváří.

Našli jste pravou lásku. To je dobře. Pro vás.

Pro nás ostatní to je na houby.

Pouštím *já* k sobě lásku? Ne... Snažím se, jak jen to jde, abych ji k sobě nepustila. Už jsem to zažila. A jestli se ptáte, co mám za problém, když v lásku skutečně věřím... No, pokud vás to tak moc zajímá, můj problém je, že má stará známá „*láska*“ mě nemá ráda. Nikdy neměla. A lepší už to asi nikdy nebude.

Řekla bych, že je to od ní docela nefér, ale... už jsem se s tím smířila. Alespoň jsem si to myslela, než jsem se zamilovala do Jamesona.

Byl to potetovaný sexy rošťák. Láska na vysoké.

Možná už tušíte, že mám problémy s rodiči. A jako by to nestačilo, třešničkou na dortu jsou potíže, které mám s babičkou.

Bla, bla, bla...

Už vás nejspíš začínám nudit. A to bych nerada.

Tak se radši pobavme o známostech na jednu noc. Ty jsou super, no ne? Vyhýbáte se lásce, smějete se na sebe, motá se vám hlava a cítíte vzrušení z toho, že dnes možná zaskórujete a užijete si pocit, že na své kůži cítíte kůži někoho jiného, jeho teplý dech, horko, tu zatracenou blaženost, kterou na pár vteřin zažijete, když

se mu povede najít to správné místo – *pokud* se mu to povede. Ano, jsou to všechno úžasné věci. Dopříc, dámy, chci vás povzbudit, abyste všechny tyhle pocity zažily, zvlášť pokud ten jeho má pár centimetrů navíc.

Nebuď kráva, buď klidná, buď vodopádem štěstí.

Neboj se zařvat na život. Zařvat v životě.

Nebuď uzavřená, buď volná jako kapka deště.

A co je ze všeho nejdůležitější: *žij*.

Mojí největší radou pro vás všechny je tohle: ať děláte, co děláte, nevracejte se k té úžasné známosti na jednu noc, kterou jste měly jen kvůli tomu, abyste ukojily potřeby svého zrádného těla, pokud se snažíte držet od lásky dál. Užijte si to, žijte, pomilujte se s někým jen jednou jedinkrát a běžte dál. Protože pokud se budete vracet pořád za tím samým a budete s ním, co já vím... stokrát..., možná že k němu něco cítit *začnete*.

Vidíte, přece jen mám srdce. To jste nečekaly, co? A takhle se zamilujete přesně tak, jako se to stalo mně. Pomalu. Na začátku možná budete cítit něco, co nedokážete pojmenovat, kvůli tomu, jak dobře to umí s tím svým velkým ptákem (mimochodem, tomu se říká orgasmus, ne láska). Ohromí vás všemi možnými pocity, když ho s vámi bude používat. A ano, bude v tom dobrý; lamači srdcí bývají v posteli dobří.

O to víc budete bulet, až vám dá košem. Paráda, že?

Pak ale hloupě začnete přikládat větší význam tomu velkému O, které zažíváte pokaždé, když je se svým monstrózním ptákem ve vaší blízkosti. A pak jeho úsměv všechno převrátí vzhůru nohama. Nebo způsob, jakým se dotýká vaší tváře, nebo to, jak se na vás dívá, když se před ním svlíkáte, celá žhavá. Pak se jeho šibalská slova dostanou až do vašeho srdce a hlavy. A možná, ale jen *možná* se začnete cítit v bezpečí, protože to bude vypadat, že mu na vás skutečně záleží.

A pak, ještě než z toho stačíte vycouvat... Ještě než si vůbec uvědomíte, co vám vaše srdce dělá za zády...

Prásk!

Zamilujete se.

Gratuluju. A víš co, trhni si, milé srdce!

Nyní si můžete naplno užít to nezměrné utrpení, které jistojistě bude následovat.

Samozřejmě nemůžu mluvit za všechny, ale přesně tohle se stalo mně s Jamesonem, mojí jedinou láskou, kterou jsem měla na vysoké. Takže moje zhnusení láskou můžete klást za vinu jemu.

Je tomu přesně šest dní a dvacet jedna hodin od doby, kdy se odstěhoval z Los Angeles do Pittsburghu, aby tam začal se svou blbou novou prací ve své blbě nové firmě, a mě nechal tady, se zlomeným srdcem a v podstatě bez domova.

Pokud se divíte, jak se mi povedlo zamilovat se do Jamesona, který mi zlomil srdce, podívejme se na to pěkně od začátku. Studovala jsem ekonomii a některé přednášky jsme měli s Jamesonem společně. Tak jsme se poznali. Navzdory tomu, co si o mně mysleli ostatní, bych se hned nevyspala s někým, koho jsem právě potkala – a taky jsem se s ním hned nevyspala. Nejdřív jsem si jen užívala pohledu na něj a tak trochu jsem při tom slintala... Protože to člověka baví vždycky, no ne? Ach, to těšení se, nesmělé pohledy, všechny ty vědoucí úsměvy. Po pár týdnech jsme ale prostě skočili do první postele, která byla poblíž. Opravdu, takhle to bylo.

Jak říkám, úplná náhoda.

Vzpomínám si, jak jsem viděla tetování na jeho hrudi a na pažích, pak se otočil a já viděla jeho pevné půlky. Najednou jsme byli v posteli a on mně a mé vagíně dopřával to nejlepší, co jsem kdy zažila. Už jsem zmínila, jak příjemná jsou velká péra, nebo ne? Nevadilo by mi, kdyby bylo o píd' širší, ale, no... asi v životě nemůžu mít všechno.

A tak jsem se s ním sešla zas a chtěla víc. Vzpomínám si, jak jsem říkala sama sobě *jenom ještě jednou, Lucy, a konec*. Vážně jsem si myslela, že by byl hřích nezažít ten nápor vzrušení ještě jednou, a já nechci být hříšníkem. Co by se *asi tak* mohlo pokazit, znáte to...

Tak nějak se nám ale přihodilo, že jsme tenhle sex na jednu noc měli několikrát týdně. Prakticky vzato to tedy nebyla známost na jednu noc, ale i tak bych tomu ráda říkala jenom takhle. Ukázalo se taky, že není žádná měkkota, když začal usínat u mě v posteli ještě předtím, než se můj mozek dokázal rozpomenout, proč jsem ho z té postele chtěla vyhodit.

Komické je, že jsem pak chodila přespávat na kozy své kamarádky Olive. Spát s tím, s kým jste se chtěly jen jednou vyspat, a tulit se k němu je totiž absolutní tabu. A to nejlepší je, že Oliviny kozy jsou ty zatraceně nejlepší polštáře na světě! Věřte mi. Měkoučké, a přesto pevné. Bylo to prostě kouzelné, ale to je zas jiný příběh.

Krátce řečeno: do Jamesona jsem se zamilovala. Říkala jsem si, že je načase dát zase staré známé lásce šanci a zjistit, jestli jsem pořád ještě prokletá, nebo ne. Jasně, nečekala jsem hned žádnou pohádku, protože v reálném životě to nejsou jen jednorožci, kteří lítají na obláčkách a prdí duhu, ale ty vogo, takové náhlé odříznutí a útěk jsem taky nečekala. Do nových vod lásky jsem vstupovala jen velmi pomalu, protože jsem nestála o elektrický šok.

Takže jo, stále prokletá.

Pro tuhle holku láska není. Hurá... Asi.

„Haló? Lucy? Aha, tady jsi. Máš nějaký důvod, proč mluvíš sama se sebou?“ zeptala se Olive, když se objevila na konci chodby, kam jsem šla vyhodit odpadkový pytel plný Jamesonových hadrů. Narovнала jsem se a zhluboka se nadechla, zatímco jsem si ji prohlížela. Harémové kalhoty a plandavé bílé tričko, které měla na sobě, byly v podstatě takovou její uniformou pro chvíle, kdy si nechtěla

lámat hlavu s tím, co na sebe. Ať už na sobě měla cokoliv, její kozy vždycky vypadaly dobře. Světle zrzavé vlasy měla na temeni stažené do rozčuchaného drdolu a podle všeho už uběhlo hodně času od doby, kdy si je naposledy myla. Tipuju, že přišla rovnou ze své jeskyně, kde psala.

„Vůbec ne. Jen se tak bavím,“ odpověděla jsem a hřbetem ruky si utřela neviditelný pot z čela. „Co tu děláš tak brzo? Myslela jsem, že se ukážeš později. A má nějaký důvod to, že vypadáš, jako by ses už týden nemyla?“

Pohledem si měřila odpadkové pytle, které jsem opřela o zeď. Pytle s Jamesonovým oblečením, které tu po sobě zanechal.

Na mou otázku Olive zareagovala zvednutím hlavy a zešíroka se ušklíbala.

„Ne týden, ale asi tak dva dny. Už mi zbývá napsat jen poslední dvě kapitoly a příběh bude oficiálně u konce.“ Pokrčila rameny a začala se přehrabovat v Jamesonově oblečení. Bůhví, co hledala. „Kdo by vůbec měl čas se sprchovat?“

Nebyla to otázka, ale i tak jsem jí odpověděla – jen tak pod fousy, samozřejmě: „Třeba lidi, kteří chtějí být raději čistí a nechťejí páchnout jako ty.“

„A abych odpověděla na tvou rýpavou otázku,“ nenechala se vyvést z míry, „přišla jsem brzo, protože jsem ta *nejlepší* kámoška, jakou by si kdo mohl přát. Proč musíme procházet jeho oblečení? Proč si ho ten hajzl neodvezl?“

„*My* ne, to *ty* ho budeš procházet. Já už jsem ho prošla. Prostě to nechám venku. Jameson mi napsal, že si pro to přijede jeho kamarád. Mně je to stejně jedno.“

„Nebo bychom to celé mohly zapálit a vyjádřit tak svůj názor.“ Jeden pytel odkopla ke dveřím a natáhla ruku po její malé zářivě žluté cestovní tašce.

„A co přesně bychom tím vyjádřily?“

„Nevím... Ukázaly bychom mu, že jsme obě společně proti němu? A taky by to na tebe mělo terapeutický účinek.“

„To jo. Co kdybychom radši zůstaly u toho, že mě odsud co nejrychleji odstěhujeme?“

Pokrčila rameny a popadla tašku, kterou jsem jí podávala. „Mimochodem, jsem si docela jistá, že kdybych smrděla, Jason by mi něco řekl. A ty jsi potrefená husa – vypadáš jako chodící zombík. Ty svoje hezké modré oči máš tak unavené. Dokonce i ty tvoje tmavé vlasy vypadají nějak... tmavěji.“

Sepjala jsem si ruce před obličejem a zamrkala. „Jééé, děkuju, moje malá zelená Olivko. Taky vypadáš krásně s těmi svými mastnými vlasy a rozespálýma očima. Obojí dohromady to působí kouzelně, fakt ti to moc sluší.“

Na rtech se jí objevil mírný úsměv, zavrtěla hlavou a odnesla zavazadla dolů do svého auta. Otevřela jsem dveře do koupelny a podívala se do lékárničky, jestli jsem tam náhodou něco nezapomněla. Pro jistotu jsem ještě jednou zkontrolovala ložnici. Když jsem si byla jistá, že jsem všechno zabalila a vše je připravené, odtáhla jsem svůj poslední kufr do obýváku, kde už na mě čekala Olive s flaškou tequila.

„Tohle jsem ti přinesla,“ řekla a ukazovala mi lahev. Jako by tomu miláčkovi musela dělat nějakou extra reklamu.

Popošla jsem blíž k ní a lahev jí vytrhla z rukou. Ignorovala jsem její povzdech a kecla si na gauč v barvě hnoje, jak jsem ho s oblibou nazývala.

Když jsem byla zaneprázdněná odšroubováním víčka, Olive si znovu povzdechla a sedla si vedle mě. Rychle jsem si lokla. Zašklebila jsem se, jak mě ten drahocenný nápoj pálil v krku, a pak jsem lahev vložila do jejích nedočkavých rukou.

Už se s ní kamarádím tři a půl roku a pochybuju, že by mě kdokoli mohl znát lépe než ona. Je to spisovatelka – šíleně úspěšná autorka, z jejíhož prvního románu se okamžitě stal bestseller. A úplně nejradši na ní mám to, že je velmi, ale opravdu velmi šťastnou manželkou toho nejvíc sexy hollywoodského herce, který byl zároveň i její první dětskou láskou. Možná si myslíte, že to se děje jen v knížkách, ale ne, opravdu to tak bylo. Sbalila toho nejvíc sexy kluka. Ráda bych si namlouvala, že jsem ji trochu popostrčila tím správným směrem, vybědla ji k tomu, aby si šla za tím, co chce, ovšem ta chemie mezi nimi byla od začátku naprosto nepředstavitelná, takže vím, že by se dali dohromady i bez mého přičinění. No a ačkoliv je Jason Thorn fakt třída a celebrita, patří k těm hodným. Do Olive je zamilovaný až po uši – jinak bych na něj naplánovala nějaký zákeřný útok, aby od mojí nejlepší kamarádky koukal dát pracky pryč.

„Takže...“, začala Olive, když se sama taky napila tequila a trochu se zakuckala. „O čem ses to sama se sebou bavila, když jsem přišla?“

Dala jsem si další pořádný lok, který mi krkem protekl už o poznání snadněji. „Vlastně jsem vzpomínala na tvoje krásné kozy a říkala si, jak to, že jsi tak sobecká a nechceš mi je půjčovat.“

Svraštila obočí a přitáhla si nohu k tělu, aby se jí sedělo pohodlně. „A kdo říká, že jsem sobecká? Velice ochotně je půjčuju svému manželovi.“

Nenuceně jsem se na ni usmála. „A *jak* přesně mu je půjčuješ? Popiš mi to se všemi detaily. Jaká je jeho oblíbená poloha? Na pejska? Stará se ti o kozičky? Je na ně hodný?“ Věděla jsem, že se o to se mnou nepodělí – už jsem to zkoušela dřív. Nechápu proč, ale nikdy mě to neodradilo od toho, abych se z ní snažila vytáhnout odpovědi. A navíc mě bavilo se dívat, jak je jí trapně. To je to, co kamarády na zjišťování takových důležitých detailů baví.

„Sorry, trhni si.“

Vynasnažila jsem se zatvářít zle a nabídla jí alkohol. Nedala si, což bylo dobře hned ze dvou důvodů. Zaprvé, zbylo víc pro mě – hurá! –, a zadruhé, no, když byla opilá, vymykala se kontrole.

„Nechci vypadat nevďěčně, ale myslela jsem, žeš tvrdila, že přijedeš kolem druhé, a ne už v deset dopoledne. A ještě jsi mi přinesla dárek. Snažíš se na mě být milá, protože jsem oběť?“

Když se na mě letmo podívala, vypadalo to, že nemá páru, o čem to mluvím. „Oběť? Jako čeho?“

„Oběť lásky, samozřejmě,“ odvětila jsem pobouřeně. „Rozžvýkal mě a vyplivl – a nebylo to zrovna sexy.“

Obrátila oči v sloup a začala v kabelce hledat vyzvánějící telefon. Když se podívala na displej, vzdychla. „Promiň, má ubohá oběti lásky, tohle musím vzít. Domlouvám si teď schůzky s potenciálními agenty.“

„Jasně, vyříd' si to, já mezitím vyřídím tu tequilu.“

Jakmile odešla, zavřela jsem oči a opřela si hlavu o opěradlo gauče.

Takže Jameson zmizel a mně se zase rozpadl vztah. O co mi vlastně jde? Já jsem přece v první řadě nikdy neplánovala, že bych nějaký měla. Měla bych být šťastná. Měla bych se cítit lepší, protože už jsem věděla, že s tím prokletím v naší rodině mám pravdu.

Cítila jsem v té chvíli cokoli, co by se aspoň podobalo štěstí?

Ani náhodou. Ale věděla jsem, že budu žít dál, takže nemělo smysl chovat se tak, jako by tím můj život skončil. Díky svojí rodině už jsem viděla i horší případy a ve srovnání s nimi byl Jameson svatoušek.

Když se Olive vrátila, snažila jsem se odvrátit pohled, aby si nevšimla mých usazených očí.

Ale kuš! Já tu přece potají neplakala nebo tak něco, jsem jen alergická na ten zatracený byt.

„Co kdybychom odsud vypadly?“ navrhla Olive jemně.

Zjevně jsem si s tím odvracením pohledu dostatečně nespíšila. Setřela jsem si z tváře osamocenou slzu a dopřála si ještě poslední lok.

I když jsem se opravdu chtěla se svojí nejlepší kamarádkou pořádně opít a možná založit velký oheň a vyrobit panenky voodoo z těch Jamesonových krámů, nemohly jsme. Dospělost je nanic.

„Jo, to bychom měly,“ přitakala jsem.

Olive se natáhla po lahvi v mé ruce a já jsem se jí neochotně vzdala – samozřejmě až po krátkém boji.

„Na chvilku ji schovám a budeme pokračovat později.“

„Slibuješ?“

„Slibuju,“ podívala se na mě a přimhouřila oči. „Víš ty co? Dokonce tě nechám, aby ses se mnou pomazlila.“

Celá natěšená jsem zvedla obočí. „A až tě budu mazlit, budeš ty přitom mazlit svého krásného manžílka? To bych rozhodně brala.“

„Ne, ty malý perverzák. Jason dneska točí. Budu tě mazlit, dokud neusneš, a pak se vypařím, abych mohla jít spát se svým krásným manžílkem.“

„Ach, teď kroutíš nožem, který už mám zaražený v srdci.“

„Fajn. Jsem na tebe pořád našťavaná, víš?“

Zatvářila jsem se sklíčeně. „Na mě? Co jsem udělala? To já jsem tedy obět.“

„A já jsem tvoje kámoška. Čekalas tři dny, než jsi mi řekla, co ti ten kretén udělal. Připravilas mě o moje práva kamarádky.“

„Ale no tak. Za to se na mě přece nemůžeš zlobit. Já jsem jenom nechtěla, aby ses trápila spolu se mnou. Dala jsem si týden na to, abych si vyplakala oči i srdce, a to jsem taky udělala. Dokonce mi stačil necelý týden. A teď už je to za mnou. Už je to pryč. Dnes budeme oslavovat, že jsem single. Nechala jsem si pro tebe tu nejlepší část: slavení. Uděláme si tinder party a všem dáme srdíčka. Pokud vím, tak jsem naprosto senzační kámoška.“

Podala mi ruku a donutila mě vstát.

„Ne-e. Okradlas mě. Takhle prostě to je. Nemohla jsem s tebou brečet ani proklínat Jamesona za to, že tě opustil. Jak se mám teď tak narychlo dopracovat od smutku ke vzteku a pak mít hned náladu slavit? Pořád jsem našťvaná. A smutná taky. Protože jsem emočně totálně zmatená. V noci potom, cos mi volala, jsem vymluvila Jasonovi díru do hlavy. Naprosto se mnou souhlasí. Stoprocentně jsi prý porušila moje práva.“

Naklonila jsem hlavu a poplácala ji po rameni. „Aleee, ty mě máš i tak ráda. Objala bych tě, Olivko, ale zblízka smrdíš ještě hůř.“

Prudce do mě strčila. Rozesmátá jsem spadla zpátky na gauč. „Nemusíš být hned jako rozbouřený vodopád, Olí. Buď radši jako jezero. Tak jako já. Podívej na mě, jak jsem klidná. Fajn...“, dodala jsem, když nade mnou pořád stála a zdvihala obočí. „Jestli ti to udělá dobře, trochu si dneska ještě popláču, aby sis se mnou taky užila kousek trápení.“

„To je ono. Díky. Zkus si na začátku těch oslav ještě trochu zabrečet, jo?“

Přikývla jsem a vstala. Začaly jsme věcně diskutovat o tom, jak dlouho bychom měly plakat, než se pustíme do slavení.

Poté, co mi Olive pomohla snést poslední kufr do auta, nechala jsem ji tam a šla to zkontrolovat nahoru, takže jsem se ocitla úplně sama v obýváku. Jen jsem tam tak stála a civěla. Vzpomínala jsem.

Když měl Jameson před pár měsíci nehodu na motorce, pádily jsme za ním s Olí do nemocnice. Tenkrát jsem si poprvé přiznala, že ho miluju.

Když se ukázalo, že se o sebe kvůli těm debilním zlomeným kostem nepostará, zeptala jsem se ho, jestli by chtěl, abychom se sestěhovali, ať mu můžu trochu pomoci. Když nahodil ten sebejistý sexy úsměv – ten, který váš mozek vybídne k tomu, abyste udělali

něco praštěného – a řekl, že si myslel, že se nikdy nezeptám, ulevilo se mi hned ze dvou důvodů.

Zaprvé, nemusela jsem ho zmlátit napadrt', aby přiznal, že mě potřebuje, když už i bez toho ležel v nemocnici, protože, nalijme si čistého vína, to by nevypadalo moc dobře; a jo, jeho tvářičku jsem měla až moc ráda na to, abych mu ji poničila. Zadruhé, měla jsem důvod vystěhovat se z bytu, ve kterém jsem bydlela se dvěma hlupáky – mými a Olivinými bývalými kamarády.

Kvůli tomu, že to bylo narychlo, jsem si toho s sebou k němu moc nepřinesla. Tak či tak jsem ale stejně moc věcí neměla. Vzhledem k tomu, že už mi táhlo na třiadvacet, působilo trochu depresivně, že se všechen můj majetek vejde do pár zavazadel.

Když jsem na to myslela, uvědomila jsem si, že mám spoustu nových vzpomínek. Vzpomínek, které se jen tak nevypaří. Vzpomínek, u kterých bych si přála, aby nebyly moje, protože žádná z nich, žádná z těch vzpomínek na to, jak jsem Jamesona přiměla říct, že mě miluje, mě nemohla v noci zahřát.

Ne. Tyhle vzpomínky si hrály s mou myslí a připomínaly mi, co v životě nikdy nebudu mít.

Protože – ano, hádáte správně... Za vším je ta podělaná kletba.

„Ty jo, ty schody dávají mému zadku zabrat. Je to všechno?“ zeptala se Olive, když přišla a postavila se vedle mě.

„Vypadá to tak,“ odpověděla jsem a otřela si zpocené ruce do legín. „Jsi připravená odsud vypadnout?“

„Neměla bych se na tohle ptát já tebe?“

„Já nevím. Měla?“

Chvilku si mě prohlížela a asi se pokoušela zjistit, jestli si z ní nedělám srandu.

„Ne,“ řekla nakonec a zavěsila se do mč. „Netřeba se tě ptát, protože ty jsi připravená tyhle dveře zavřít. Vždyť už je to pro tebe dávno minulost, nebo ne?“

Zhluboka jsem se nadechla a opřela si hlavu o její rameno. „Chtěla bych si být tak jistá jako ty, moje malá zelená Olivko.“

„Chceš mi snad říct, že Jameson pro tebe není dávnou minulostí?“ otázala se mírnějším tónem. „Jestli ne, je to v pořádku, Lucy. Víš to, že jo?“

„Och, ten lamač dívčích srdcí, zloděj kalhotek, hajzl jeden! Jasně že už je pro mě dávnou minulostí! Jen si nejsem jistá, jestli jsou dávnou minulostí i všechny ty naše vzpomínky a jeho věčné *miluju tě*. Jak se to říká? Z kluka samotného se vzpomatuješ o hodně dříve než ze společných vzpomínek.“

Opřela si hlavu o tu mou a opatrně se zeptala: „Jsi si jistá, že jsi v pohodě, Lucy? Mám radost, že budeš bydlet u nás...“

„Dočasně,“ skočila jsem jí do řeči, ale úplně mě ignorovala.

„... protože by mi vadilo, kdyby ses odstěhovala pryč, ale proč jsi to vlastně neudělala? Chci říct, Jameson byl za poslední čtyři roky první, komu se povedlo nalomit ty stěny, které sis vystavěla kolem svého srdce. Víím, žeš ho milovala. Viděla jsem to na tobě.“

„Milovala,“ přikývla jsem po chvíli ticha. Poté, co odjel, jsem se sama sebe mockrát ptala na to samé. „Vždyť už jsem ti říkala, že mi ani nenavrhl, abych jela s ním, Olí. Ani jednou si se mnou nesedl a nevyprávěl mi o svých plánech ani se neptal na ty moje. Jen mi sdělil, že mu nabídli práci a že musí odjet. No a dodal, že mu budu šíleně chybět. To je celé. To je všechno, co mi řekl. Nebudu usilovat o někoho, kdo nestojí o to, abych s ním byla.“

„Jela bys s ním? Kdyby se zeptal?“

„To se nikdy nedozvíme, že? Doprčic, všechno to bylo tak neosobní. Ani jsem po něm nemohla hodit vázu nebo tak něco. Ani

jsme si nemohli stříhnout vášnivý sex na rozloučenou. Připadá mi, že jsem o to byla ochuzená. Jen mě informoval o svých plánech a dodal, že smlouva na byt vyprší na konci měsíce. Všechno to bylo tak... ani nevím jaké. Jediné, co vím, je, že mi nikdy neřekl, abych jela s ním, ani se mě nezeptal, jestli o tom uvažuji. Do svých plánů mě nezahrnul, a proto ať si nasere. Nebudu škemrat jen kvůli tomu, že mi to uměl parádně udělat. To v žádném případě.“

Zvedla jsem hlavu z Olivina ramene a otočila se zády k obývacímu. „Jo, ať si nasere, i s tím koněm, na kterém sem přicválal. Zůstanu u vás, než si najdu práci, a pak už vás nebudu otravovat.“

„Zavoláš babičce, žes –“

„To je ten *poslední* člověk, se kterým bych se chtěla bavit. S někým jsem se rozešla, to se děje pořád. Než telefonovat Catherine, to už bych radši zavolala Jamesonovi. Nejsem sebevrah.“

Poté, co si mě důkladně prohlédla, pootevřela pusku a chystala se něco namítnout, ale chňapla jsem ji za ruku a táhla ji ke dveřím.

„Už je to pryč. Je to za mnou, Olive. Jameson pro mě zjevně nebyl ten pravý. Ne každý se dočká svého pohádkového konce a je to úplně v pohodě. *Já* jsem úplně v pohodě. Můžeme už vyrazit a dokončit tuhle zbytečnou konverzaci u tebe doma? Pokud možno až mi bude v žilách kolovat víc alkoholu?“

Odfrkla si, ale odešla z bytu, aniž bych ji musela násilím táhnout až k autu. Cestou ven jsem sáhla po klíčích a naposledy se na byt podívala.

„Jen abys věděla,“ pronesla jsem směrem k Olive, která stála přímo za mnou, nejspíš aby mě mohla chytit, kdybych se rozhodla praštit sebou na zem a vyplakat si oči. Asi se opravdu těšila, jak spolu budeme smutnit. „Nikdy už nikomu neřeknu, že ho miluju. Zapiš si to za uši. V momentě, kdy ta slova vypustíš z pusy, vyjebou s tebou.“

Takže nikdy víc. Vůbec mě nezajímá, jestli bude v posteli božský nebo bude mít v kalhotách třicet centáků. Už žádné *miluju tě*.“

Přidušeně vyjekla, a tak jsem se po ní ohlédl. „Třicet centáků? Jau, Lucy.“

Ušklíbla jsem se. „Kdepak jau. Spíš si říkáš *pojď ke mně, fešáku*, ale ani kluk s třiceti centáky ze mě už nevymámí *miluju tě*. Jeho pták možná jo, ale on ne. Pokud někdy udělám tu chybu a vyslovím to, pořádně mě štípni nebo mi na hlavu vylij kýbl studené vody, zkrátka udělej cokoli, co mě probere.“

Zamkla jsem dveře, podívala se na Olive a čekala na její odpověď.

„Fajn,“ šeptla a táhla mě pryč. „Něco ti provedu.“

„Super. Když už to máme vyřízené, přemýšlelas nad tím, co jsem ti říkala předtím?“

„Co myslíš?“

„O tom, že byste mě s tvým manželem mohli adoptovat. Už jsem se nad tím trochu vážněji zamyslela a... myslím, že bychom z toho mohli těžit všichni tři.“

„Jo? Tak mi prosím řekni, jak bychom z toho mohli těžit my.“

„První výhodou by bylo... Víš, jak strašně slintám, když vidím tvého manžela bez trička na té velké obrazovce? Tak bych s tím přestala, přísahám.“

„To je pro začátek docela dobré, řekla bych. Povídej dál.“

„Druhá výhoda: budeš mě muset mazlit o hodně častěji, protože, no, budu tvoje dcera. Budeš mi muset projevovat svou lásku mazlením.“

„Zajímavé. Bude tahle adopce výhodná i pro někoho jiného než pro tebe? Protože jsi právě řekla, že –“

„No, tak daleko jsem to zatím ještě nedomyslela. Ježiši, Olive. Já jsem tady ta oběť lásky, pamatuješ?“

„No jo...“

DALŠÍ HOLLYWOODSKÉ MANŽELSTVÍ V TROSKÁCH

Před dvěma měsíci jsme vám přinesli nešťastnou novinku, že Adam Connor (28) a Adeline Connorová (26) se rozvádějí, a není překvapením, že to všechny z oboru šokovalo. Upřímně řečeno si někteří z nás mysleli, že jde o promyšlený krok, jak propagovat Adelinin poslední film, ale bohužel jsme se dnes dozvěděli, že pár podepsal rozvodovou smlouvu, která ukončila jejich milostný příběh, jenž začal před téměř šesti lety.

Ani teď, po několika týdnech, nemáme tušení, proč se hvězdy rozešly. Zdroje, které se pohybují v blízkosti páru, mají různé názory na to, co se v manželství pokazilo, ale doposud jsme nic z toho nemohli potvrdit. Jen na jediné věci se všichni shodují – totiž že v tom není nevěra. Až do samého konce jejich krátkého manželství stádo paparazzi, které je neustále pronásledovalo, nepřistihlo Adeline ani Adama s nikým jiným.

Abychom vám osvěžili paměť: Zamilovaný pár si řekl své ano po více než ročním vztahu. Adeline Youngové bylo pouhých jednadvacet, když v Paříži pojala atraktivního herce za muže. Na svatbu pozvali jen pár členů rodiny. Po pouhých sedmi měsících Adeline porodila syna Aideny, kterému je nyní pět let. Jak všichni víte, Adam Connor je synem Heleny a Nathana Connorových, legendárního hollywoodského páru. Zatímco jejich dcera Victoria ve slépějích rodičů nešla a herečkou se nestala, Adam Connor se do světa herectví vydal už ve čtrnácti letech, kdy natočil svůj první film Rodinný jed, z něžž se stal trháč.

Navzdory všem bouřím, které Adam musí prožívat, při dotazech na manželství raději zarytě mlčí. Jeden ze zasvěcených nám však prozradil následující: „Po měsících zkroušenosti po rozchodu je Adeline konečně připravená čelit změně. Aby to mohla udělat,

připravuje se na tiskovou konferenci, kde zodpoví médiím všechny otázky o manželství s Adamem a o tom, proč muselo skončit.“

Naopak když jsme žádali o vyjádření zástupce Adama Connora, nedostali jsme žádnou odpověď, která by se týkala jeho manželství s Adeline. Vše, co jsme se od jednoho novináře, jejich rodinného známého, dozvěděli, je to, že Adam se chce soustředit na svého syna Aiden a co nejvíc se mu věnovat, a to během rozvodu i po něm. Manželé se v péči o syna zatím střídají, proslychá se však, že to tak nezůstane na dlouho.

Kdo chce mít syna ve výhradní péči a proč? To je zjevně otázka za milion. Pokud je spolu pár zadobře, proč by se chtěli hádat o tom, kdo bude mít jejich jediného syna u sebe?

Jednou z lepších zpráv však je, že jsme právě ověřili informaci, že Adam Connor koupil nemovitost hned vedle sídla našeho oblíbeného novomanželského páru Jasona a Olive Thornových. Zrovna včera novináři tohoto sexy zachmuřeného herce zachytili, jak se synem Aidenem vycházejí z nového domu.

Pokud máte našetřeno, doporučili bychom vám, abyste se poohlíželi po domku, přístřešku nebo čemkoliv, co si můžete v Bel Air koupit. Dva přitažliví hollywoodští herci tam teď žijí a dělí je od sebe jen jedna zeď. Jistě, jeden z nich už není k mání, ale Adam Connor je teď volný jako pták. Tak co, dámy, nedaly byste veškeré své životní úspory za to, abyste ho měly za souseda? My jistojistě ano!

Kapitola druhá

Lucy

„Pšššt, potichu!“ zašeptala jsem naléhavě.

„Ty buď pšššt! Já nic neudělala.“

„Já neřekla, žeš něco udělala. Jenom tě prosím, abys byla zticha. Zkaziš to ještě předtím, než bychom vůbec mohly něco vidět,“ zasyčela jsem. Rozzlobeně zafuněla, asi jsem ji naštvála, ale zůstala potichu. Nesly jsme ke kamenné zdi na kraji jejich pozemku ohromný žebřík.

Hodiny ubíhaly. Jameson se z mého života vytratil už před dlouhou dobou a já se oficiálně nastěhovala do pokoje pro hosty v domě svých přátel. Jak mi Olive slíbila, moje přestěhování i rozchod jsme oslavily vícero panáky tequily a pár margaritami. Taky jsme využily promítací místnost jako karaoke bar a zmasakrovaly pár písniček, ale svoje mizerné vystoupení jsme sváděly na špatné počasí, protože normálně jsme bravurně zvládaly jakýkoliv song.

Když jsme už jen tak polehávaly a zíraly do stropu, napsal Jason Olive, že na naši smuteční oslavu přijde pozdě, a právě v tu chvíli jsem si uvědomila, že nechat Olive vypít víc než čtyři panáky tequily byl špatný nápad. Poté, co jsem utěšila plačící Olive – brečela, protože se Jason měl zpozdit –, prohlásila, že má skvělý plán. Vezmeme si žebřík, který předtím používali zahradníci, a podíváme se na pozemek Adama Connora, sexy hvězdy, která se sem před pár měsíci přistěhovala. Kdo jsem, abych na takhle skvělý nápad řekla ne? Neměly jsme v plánu ho špiclovat nebo tak něco. Tedy... samozřejmě

nejsme stalkerky, jen jsme se chtěly podívat, jak vypadá jeho dům, protože, víte, domy jsou důležité. Když máte střechu nad hlavou, je to vždycky výhra.

A kdybychom ho naneštěstí zahlédly, jak se po zahradě prochází polonahý – nebo snad úplně nahý –, no, nebyla by to naše chyba, že jsme se dívaly, nebo snad ano? Vína by ležela pouze na jeho bedrech.

A tak jsme se s tím zatraceným žebříkem octly na Olivině zahradě.

„Co když bude nahatý, Lucy? Co uděláme?“

„Hmmm, třeba zkontrolujeme, jestli se tam předvádí schválně? Byl by to v podstatě exhibicionismus, ale myslím, že volání poldům bychom vynechaly.“

„To myslíš vážně?“

„Jasně že ne! Bacha, dívej se, kam šlapeš – je za tebou strom.“

Nevraživě se na mě podívala, ohlédla se za sebe a jen tak tak se vyhnula kmeni. „Jejda, díky.“

Usmála jsem se a zavrtěla hlavou. Jason bude pěkně překvapený, až svou ženu najde zpitou pod obraz.

Když už jsme byly dostatečně blízko, položila jsem svůj konec žebříku na zem. „Nepokládej ho, ano? Musíme ho opřít o zeď.“

„Já vím, co musíme udělat, přestaň si tady hrát na šéfkou. A můžeš laskavě přestat ničit můj keř?“

„Ježiši, Olive, mě ten tvůj keř poškrábe a tebe ani nezajímá, že bych kvůli velké ztrátě krve mohla umřít!“

„Neboj se, kvůli pár škrábancům neumřeš. A navíc, tohle celé byl tvůj nápad. To budu opakovat pořád dokola, až se Jason vrátí domů a načapá nás tu.“ Poslední větu zanotovala a já se mezitím snažila vzdálit od toho vražedného keře.

„Můj nápad?“

S neustálým vzdycháním jsem jí pomohla opřít ten pitomý těžký žebřík o zeď. Když se ozvala rána, šklubla jsem sebou a žuchla na zem mezi keř a zeď.

„Doprčic,“ zašeptala Olive a objala žebřík. „Myslíš, že to slyšel?“

„Kdo?“

„Adam Connor.“

„Myslím, že to slyšeli všichni široko daleko, ale budeme doufat, že je Adam nahluchlý.“

„No tak pojď, zvedni se. Chci se podívat,“ rozkazovala, zatímco přeskakovala z nohy na nohu a dívala se nahoru na zeď. „Ale jenom tam rychle nakoukneme, jo?“

„Jasně, jasně. To už jsi říkala. A nebudeme to opakovat. Podíváme se jenom jednou a tím to hasne.“

„Ano, tím to hasne, Lucy. Tolik se mi ulevilo, že to říkáš.“

Co se týče té zdi, nebyla zrovna nejvyšší, což jí právě dvakrát nelichotilo, ale zároveň to bylo taky zvláštní, když vezmeme v potaz, jak jsou bohatí lidé posedlí bezpečím. Jenže když se dva stejně sexy a úspěšní herci stanou sousedy, nejspíš nemají důvod jeden druhého podezírat ze stalkování.

Rychle jsem si svoje vlasy po ramena stáhla do culíku. Chytla jsem se žebříku a zvedla zadek z měkké hlíny.

„Tak jak to uděláme?“ zeptala jsem se a oprášila si džíny. Příčky žebříku byly dost tlusté na to, aby nás unesly obě, ale šplhat na ně současně by nešlo – a když ještě přihlédneme k tomu, že jsme obě měly hladinku, dost možná bychom se mohly i zabít.

Když jsem se podívala do Oliviných jiskřivě zelených očí, pokrčila rameny a naznačila, ať jdu první, a tak jsem vyrazila. „Až budu nahoře, můžeš vylézt za mnou. Jsi vyšší, takže zůstaneš o příčku níž, jo?“ Když neodpovídala a jen tam dál poskakovala, zamračila jsem se a zašeptala: „Co ti je?“

„Potřebuju čůrat, ale vydržím to. Tak pojd', ať to máme za sebou.“

„Připomenu ti, žeš to říkala, když to bude nutné. A prosím tě, až sem vylezeš, snaž se mě nepočůrat.“

Chytla jsem se žebříku z obou stran a stoupla na první příčku. Olive mi dala ruce na zadek a začala mě tlačit nahoru.

„Nejsem žádná píča.“

„O čem to vůbec mluvíš, Olive?“

„No tak, běž už, pospěš si!“

„Ježiši, dobře,“ vykřikla jsem a dívala se přitom dolů na ni.
„Zklidni hormon, ženská!“

Když už jsem měla hlavu na úrovni vrcholku zdi, zastavila jsem se a stočila pohled dolů k Olive. Už lezla nahoru. „Pohni zadkem trochu doleva,“ rozkázala otráveně, chytla se mě za kotník a vytáhla se o něj o stupeň blíž ke mně.

„Určitě jsi v poho–“

„Určitě. Vylez o krok výš, nic nevidím.“

„A pak že já jsem panovačná,“ šeptla jsem a vylezla o jednu příčku výš, abych viděla přes zeď. V domě se sice svítilo, ale vypadalo to, že na zahradě nikdo není. I tak jsem ale chtěla mít jistotu. Netoužila jsem po tom, vypadat jako úplný šmírák a vyklánět se přes zeď ve snaze vidět lépe do domu.

„Na co se to díváme?“ otázala se Olive, když se dostala nahoru.

„Já se dívám na prázdnou zahradu a na dům, který se zdá být úplně stejně prázdný. Na co koukáš ty?“

„Myslím, že se dívám na totéž. Do háje, neříkej to Jasonovi, ale chtěla jsem ho aspoň jednou vidět, víš. Jasně že obě slintáme, když se díváme na jeho filmy.“ Zavrtěla hlavou a trochu ji pozvedla. Já se mezitím snažila udržet na nohou. „Přistěhoval se sem už před několika měsíci, ale nikdy jsme si nepřišli do cesty. A navíc co se

tohohle týče, Jason není zrovna nápomocný. Už jsem ho prosila, jestli by mě nepředstavil...“

Probodla jsem ji pohledem. „Prosilas ho, jestli by nepředstavil *nás*, že jo? Ne jenom tebe.“

„Ano, *nás*. Jasně že jsem řekla *nás*. S tebou bych se podělila o všechno. Ach! Lucy, koukej!“

Opřela si bradu o zeď, a tak jsem udělala totéž, abych viděla to, co ona. „Co? Kde je? Já ho nevidím.“

„Ne jeho,“ zašeptala naléhavě.

„A koho teda vidíš? Dělej, řekni!“

„Myslím... Počkej, tamhle! Podívej se na okno za tou velkou kytkou vpravo.“

Natáhla jsem krk a vystrčila celou hlavu. „Ach, to je jeho syn?“

„To musí být on. Jé, ten je roztomilý, Lucy.“

„Bože, jenom zase nebul, ne když tady musíme držet rovnováhu.“

„Říkala jsem ti, že nejsem žádná píča. Nebudu brečet.“

V tichosti noci jsme si prohlížely toho malého kluka, jak pokládá ruce na okno a se smutným výrazem ve tváři se dívá ven. Po pár vteřinách se náhle otočil a vzhlédl, jako by s někým mluvil. Ať jsme se snažily sebevíc, neviděly jsme, kdo stojí za ním.

„Neopírej se o mě tak moc,“ varovala jsem ji, když se ramenem opřela o to moje ve snaze zahlédnout, na koho se to dítě dívá.

„Myslím, že to je on,“ vyhrkla. Vůbec nevnímala, co jí říkám.

Zatímco jsem se ze všech sil snažila, abych z žebříku nespadla, naše záhadná osoba přikročila blíž a klekla si na jedno koleno.

„Je to on,“ zašeptala jsem Olive.

Dívaly jsme se na Adama Connora, jak svému dítěti čechrá tmavě blondaté vlasy a prsty mu zvedá bradu. Kdybych tvrdila, že mi srdce nejásalo a netančilo, lhala bych. Koneckonců, Adam je nádherný mizera a já nemůžu za to, jak je moje srdce slabé. Neviděly jsme jejich

výrazy *tak* jasně, ale viděly jsme, jak Adam začal pohybovat rty a dítě se mu pak vrhlo do náručí a objalo ho kolem krku.

„Připadám si, jako bychom dělaly něco špatného,“ nadhodila jsem, když se dítě najednou pustilo otce a odběhlo nám z dohledu.

„*Děláme* něco špatného. Vypadalo to jako dost soukromá záležitost, Lucy. Měly bychom slézt.“

„Jo, to měly.“ I když jsme se shodly na tom, že od nás není pěkně je rušit, ani jsme se nepohnuly. Nemohly jsme.

Když dítě odběhlo, Adam na chvíli svěsil hlavu, pak se znovu postavil a přistoupil blíž k oknu.

Olive i já jsme strnuly, připravené ztratit se z dohledu, kdyby se rozhodl vyjít ven, ale on tam prostě jen stál s rukama v kapsách a díval se na tlumená světla v bazénu.

„Doprdele,“ řekla Olive tiše a já si vzpomněla, že tam nejsem sama. Zachvěla jsem se a letmo se na ni podívala. „Co je?“

Koukla se na mě a pak zase na Adama Connora. „Nic,“ zavrtěla hlavou. „Chci říct, úplně ho *nevidíme*, ale z téhle vzdálenosti vypadá pěkně. A... a taky smutně. Ten rozvod musí být pro něj i jeho syna těžký.“

„Četla jsem, že rozvod chtěli oba. Myslíš, že ji pořád miluje?“

„Po tom všem, co napsali o mně a Jasonovi, už bys měla vědět, že nemůžeš věřit všemu, co si přečteš. Mají spolu dítě a nikdy to není lehké, když v tom všem figuruje dítě. Jsem si jistá, že nemáme ani tušení, co se v jejich životech událo.“

„To je pravda. V tom případě bych mu mohla nabídnout, aby se vyplakal na mém rameni.“ Zmlkla jsem, abych se nad svým výrokem na chvíli zamyslela. „Nebo ještě lépe na mých kozách.“ Olive trhla hlavou a podívala se na mě. „Nedívej se na mě takhle. Víš, to jenom aby mohl plakat. Moje prsíčka nejsou tak pohodlná jako ta tvoje, ale i tak mám skoro céčka. A byla bych na něj hodná. Hladila bych

ho po hlavě, uložila do postele, a třeba bych ho i zahřívala, kdyby mu z toho plakání byla zima. Sdílet tělesné teplo je moc důležité. Mohli bychom se k sobě tisknout pod peřinou... Hrála bych si s jeho párkem, aby se mu zlepšila nálada.“

„Myslela jsem, že říkáš, že na kluky už kašeš.“

„Kašlu na *zamilovávání se* do nich, a i když na to kašlu, jistojistě je nenechám zjistit, že na to kašlu. Nikdy jsem neřekla, že kašlu na to, padnout před nimi na záda. Mají toho fakt hodně co nabídnout, aniž bych se kvůli tomu do nich musela zamilovávat.“ Ignorovala jsem Olivin upřený pohled, pokrčila jsem rameny a dál pozorovala Adama. „Víš, co se říká. Aby ses přes někoho dostala, měla by sis lehnout pod někoho jiného. Mohli bychom se dostat přes sebe i pod sebe. Vůbec nejsem vybíravá.“

„Fajn, pojď dolů, než se přeplazíš přes tu zeď, aby ses za tím chudákem dostala. Ten tvůj výraz se mi ani trochu nelíbí.“

„Proč?“ zajímala jsem se. Upřela jsem na ni nevinný pohled a mile jsem se usmála. „Vždyť já jsem úplný andílek.“

Zasmála se a poplácala mě po hlavě. „Spíš čertík.“

„Hele! To se mě teda dotklo.“

Zatímco jsme se takhle hašteřily, začal si Adam Connor najednou povolovat kravatu, což mělo za následek, že jsem tlumeně zaklela.

„Co je?“ zeptala se Olive.

„Přijde mi extrémně sexy, když se kluk svléká pomalu.“

V tichosti jsme pozorovaly, jak si sundává sako a hází ho na něco, co jsme z našeho úhlu přesně neviděly.

„Nezačíná to být trochu vzrušující?“ šeptla Olive.

„Pšššt,“ okřikla jsem ji šeptem, naprosto soustředěná na to, co ten kus chlapa bude dělat dál.

Když jeho prsty začaly rozepínat knoflík na levém rukávu košile, zatímco dál s nečitelným výrazem hleděl k obzoru, musela jsem

polknout. Pomalu, ale jistě si začal rukáv vyhrnovat nahoru a obnažovat tak své předloktí – vraždila bych, abych tu jeho ruku mohla vidět zblízka. Pak se pustil do pravého rukávu a postup opakoval. Já i Olive jsme ho napjatě pozorovaly a ani jsme nedutaly.

„Doprdele,“ zašeptala nakonec Olive, když si Adam začal se skloněnou hlavou prsty masírovat spánky a jeho svaly na rukou se nám rýsovaly před očima.

„Myslím, že jsem se udělala,“ přiznala jsem.

„Co tím chceš... – Ó můj bože, Lucy!“ vykřikla tak nahlas, že musela vzbudit všechny sousedy, a pak se začala smát. Zjevně jí nestačilo, že mi z toho popraskaly bubínky, a tak mě ještě praštila do ruky – hodně, skoro jsem kvůli tomu ztratila rovnováhu.

„Hele!“ zakřičela jsem na ni a tiše se zasmála. Abych se nesvalila dolů, rychle jsem se chytla zdi.

„Ty vole, já tě nenávídím!“ opáčila rozzuřeně, jakmile se uklidnila natolik, aby byla schopná mluvit. „Proč říkáš takové věci?“

Ublíženě jsem se na ni podívala a poškrábala se přitom na místě, kam mě bouchla. „Co? Ten chlap si skoro sundal košili, rozvázal kravatu a pak si vyhrnul rukávy. Prostě si jenom myslím, že to bylo dost sexy. Existuje něco, čemu se říká porno předloktí. To znáš, nebo ne? Navíc to není moje vina, že moje tělo na toho chlapa reaguje.“

„Ty jsi nemožná.“

„Děkuju, snažím se vynikat. A buď v klidu, jen si z tebe dělám šoufky. Kdybych byla o něco blíž, možná bych se udělala, ale ne, ta vzdálenost, co mezi námi je, a ten fakt, že nemůžu slyšet jeho dech, to celé kazí. I tak bych po něm ale nejradši skočila.“

„Jeho dech? Myslíš, že bys zjistila –“

Zaslechly jsme cvaknutí a šoupání. Olive zmlkla a chytla se mě za ruku. Obě jsme ve tváři měly zděšený výraz, a jestli vás to zajímá, oběma nám fakt slušel.

„Dane? Jsi to ty?“

Olive zapištěla a pak si dala ruku před pus, aby ten zvuk ztlumila, dřív než budeme úplně v háji. Naší jedinou záchranou bylo, že za zdí na naší straně byla tma jako v pytli a Adam Connor neměl šanci nás ani zahlédnout. Posunkem jsem Olive naznačila, aby dala hlavu níž, a ona bez námitek poslechla.

„Doufám, že to je jen nějaký ježek, protože nemám náladu volat poldy,“ ozval se hlas za zdí.

Olive se na mě vyděšeně podívala, ale já jsem zavrtěla hlavou a položila si ukazováček na rty, aby zůstala zticha. Věděly jsme, že není možné, aby Adama napadlo, že to jsou dvě holky, které se krčí na druhé straně zdi u jeho pozemku, ale skutečnost, že jsme slyšely, jak se k nám blíží jeho kroky, mě rozhodně neuklidnila.

Opět nastalo ticho. Uběhlo pár vteřin a pak se kroky začaly zase vzdalovat. Když jsme zaslechly známý zvuk jeho posuvných dveří, Olive přestala zadržovat dech a vydechla.

„Tohle už nikdy neuděláme,“ zašeptala a začala slézat ze žebříku.

Když jsem ihned neprojevila souhlas, zataáhla mě za tričko, aby si získala mou pozornost. „Slyšíš, co říkám?“

„Jo, jo, tohle už neuděláme.“

„Myslím to vážně, Lucy.“

„Promiňte, paní Thornová, ale nebyla jste to náhodou vy, kdo jako první navrhl, že bychom mohly nakouknout přes tu zeď?“

„Neslyšela jsem, že by ses tomu bránila – vlastně to bylo přesně naopak. Pamatuju si, žeš mi gratulovala k tak skvělému nápadu. No tak, pojd' dolů.“

Když pokračovala ve slézání, znovu mě zatahala za kotník.

Zvedla jsem hlavu, abych zjistila, jestli ten hezoun už odešel, a naneštěstí tam po něm nebylo už ani stopy. Stále se svítilo, ale

žádná pastva pro oči se tam nenabízela. Podívala jsem se pod sebe a spatřila zamračenou Olive, jak hledí nahoru na mě.

„Co je?“

„Pamatuješ si na tu holku, která se schovávala u nás na pokoji v hotelu v Londýně, že jo?“

„Neměj strach, moje zelená Olivko, nemíním se tam vloupat.“

Ne že by mi to nepřišlo na mysl, ale dokážu jasně rozlišit mezi vloupáváním se a vcházením do domu, nejsem blázen. Napadlo mě, že by se dovnitř dalo nakouknout jedním z těch gigantických oken, ale jak jsem říkala, musí to mít nějaké hranice. A já si stanovila, že jimi bude nahlížení přes zeď.

Nesudte mě. Řekněte, co byste dělali, kdybyste skončili jako sousedé jednoho z vašich oblíbených herců? Jasně že byste ho špiclovali... Nebo byste se o to aspoň pokusili. Ani to nezkoušejte popírat.

Ačkoliv jeho rodiče byli všeobecně známí, Adam Connor zůstal zavřenou knihou. Samozřejmě o něm každý věděl – ještě předtím, než natočil první film –, ale stále byl svým způsobem záhadný. A komu by se nelíbili záhadní muži? Mně se každopádně zamlouvají.

Byl tichý, jeden z těch herců, kteří se usmívají na kameru, když nechtějí odpovědět na otázku, jeden z těch sexy kluků, kteří mluví jen tehdy, když mají co říct, majitel neskutečně pěkného těla... A to bylo jen pár vlastností Adama Connora. Jasně, jak moc můžete doopravdy znát slavnou osobnost jen z častého sledování online zpráv...

„Lucy, nemůžeš se k němu vloupat.“

„Neřekla jsem snad právě, že nemám v plánu něco takového dělat?“ zeptala jsem se Olive tichým hlasem a sestoupila o příčku níž.

„Už jen když to zmíníš, naháníš mi strach. Znamená to totiž, že ti to v určitou chvíli už přišlo na mysl.“

Když jsem konečně měla znovu pevnou půdu pod nohama, věnovala jsem veškerou pozornost Olive. „Na druhou stranu téhle zdi nevкроčím, přisáham. Stačí?“

Přimhouřila oči a já jí odpověděla ujišťujícím úsměvem a zdviženým palcem. Opravdu jsem neměla v plánu tu zeď přeskakovat, takže jsem své kamarádce vlastně ani nelhala. A kdybych zase někdy vylezla na ten žebřík... No, neviděla bych v tom nic špatného.

Když už na mě Olive přestala tak upjatě koukat, natáhla jsem ruce a prsty jsem ji přinutila, aby zvedla koutky úst. „Tak se usměj, Olí. Ukaž zuby.“ Zakřenila jsem se, abych jí pomohla. „No tak, to dáš. Víím, že jo. Už jsem tě párkrát viděla se smát.“

Když vybuchla smíchy, ukročila jsem dozadu a málem zakopla o další pitomý keř. „Čeho jste chtěli docílit, když jste tohle místo zaplevelili těmihle blbostmi? Chtěli jste mě zabít?“

„Na to se budeš muset zeptat Jasona,“ opáčila a táhla mě pryč z houští. „Trochu se mi asi motá hlava. Pojd' si na chvilku sednout.“

Namířily jsme si to k bazénu, a když Olive našla místo, které se jí líbilo, dřeply jsme si do trávy.

„Budeš volat Jamesonovi?“ zeptala se poté, co jsme chvilku v tichosti pozorovaly hvězdy.

„Proč bych to dělala?“

„Nevím. Hloupá otázka, zapomeň na to.“

Stočila jsem k ní zrak a chvíli si ji prohlížela. Když jsem spatřila její výraz, cítila jsem se celá nesvá.

„Olí, jsi v pohodě?“

„Ne. Pořád se zlobím.“

„Zlobíš? Na mě?“

„Ne. Na Jamesona.“ Otočila hlavu ke mně a svrátila čelo. „Proč bych se měla zlobit na tebe? Je ještě něco, co mi zážíš?“

„Ne, nemám k tomu důvod.“ Povzdechla jsem si a podívala se zas na hvězdy – na těch pár hvězd, které jsme mohly nad světlý města vidět. „Mrzí mě, že jsem ti to předtím neřekla. Nechtěla jsem tě otravovat, protože jsem věděla, že se ti blíží termín odevzdání knihy. A možná... možná jsem si nechtěla přiznat, že to nemůžu prostě jen ignorovat a jít dál, jako by pro mě nic neznamenalo.“

„Vím, jak to myslíš, ale nemusíš všechno zvládnout sama. A víš co, Lucy?“ Odmlčela se, a tak jsem se na ni zase podívala. „Jsem tvoje kamarádka. Jsme jako sestry. Nic pro mě není tak důležité jako ty. Je mi jedno, jak moc jsem zahrabaná ve slovech, ty jsi vždycky na prvním místě. A teď, když to víš, už mi to nesmíš nikdy udělat.“ Zdvihla hlavu zpátky k obloze a dodala: „To znamená, že pokud ještě někdy porušíš moje práva kamarádky, budu ti muset nakopat zadek.“

Trochu jsem se zasmála a také jsem odvrátila pohled. „Ježíš, Olí, já jsem fakt netušila, že se těšíš na truchlení. Slibuju ti, že až mi příště někdo zlomí srdce – což je dost nepravděpodobné, protože se už nikdy znovu nezamiluju –, budeš první, komu to řeknu.“

„Fajn.“

„Víš, že jsi můj člověk, vid?“ zeptala se o minutu později.

Na rtech se mi rozzářil lehký úsměv. „Jsme jako Monika a Rachel z *Přátel*:“

„Jo.“

„Taky jsi můj člověk, ty moje zelená Olivko.“

A navždy budeš.

„Dobře. Lucy?“

Znovu jsem se na ni podívala. „Olí?“

„Neříkej Jasonovi, že jsem to řekla, ale myslím, že Adam je fakt sexy.“

„Opravdu?“ zeptal se někdo za námi. Olive i já jsme zaječely a náš jekot se rozléhal nocí. Pokud sousedi v okolí neslyšeli Olivin první výkřik, tehle už jim určitě neunikl.

„Jasone!“ vyjekla Olive a snažila se vstát.

Položila jsem si ruku na hrud'. „Chtěls, abych dostala infarkt jenom proto, že u vás budu pár dní bydlet?“ zeptala jsem se a pomohla Olive vstát. „Proč ses k nám takhle připlížil?“

„Já se nikam neplížil. Prostě jsem šel domů, abych slyšel, jak moje žena přiznává,“ udělal pauzu a podíval se na Olive, „jak sexy jí připadá ten chlápek... ten chlápek, který *není* její manžel.“

„Jasone,“ zopakovala Olive úplně jiným tónem a zamířila k němu. Byla úplně pod obraz a v očích měla hvězdičky, pěkné zářivé malé hvězdičky.

Jason udělal pár kroků kupředu, aby svou ženu chytil a ona mu mohla spadnout do náručí místo toho, aby se svalila na zem. Upřel na mě pohled a prohodil: „Oslava se vydařila, jak vidím.“

„Je na mě naštvaná, že jsem jí neposlala pozvánku na svůj smuteční večírek, ale po druhém panáku tequila se přes to nějak přenesla.“

Popadl Olive do náručí a nechal ji, aby vzala do dlaní jeho tvář a dlouze ho políbila. Když jsem se na ten pohledný zamilovaný páreček dívala, přistihla jsem se, jak se usmívám, a znovu jsem si uvědomila, že se mi hrozně líbí, jak moc mým přátelům láska sluší. Já jsem nikdy nic takového nezažila.

„Chyběls mi,“ šeptla Olive – nebo si spíš myslela, že šeptla, protože stále ještě křičela.

„A přišels o náš improvizovaný koncert. Šlo nám to tak dobře, Jasone.“

Jemně jí odhrnul vlasy z obličeje a nahodil milý úsměv, kterým říkal *jsem do tebe po uši zamilovaný*. Znovu ji políbil. „Promiň, zlato, museli jsme se zdržet déle, abychom všechno dodělali.“

„Myslím, že tvoje žena už by měla jít do postele, Jasone,“ vložila jsem se do toho a narušila tak jejich malou soukromou bublinu. Oba se na mě podívali. „Chtěla bych ji ráno vzbudit docela dost brzo a vím, že se jí to určitě nebude líbit, takže...“

Nechtěla jsem se jich zbavit, ne nutně. Jen jsem nestála o to, aby se kvůli mně cítili nepatříčně nebo aby měli dojem, že mi musejí dělat společnost, když mi bylo jasné, že by mohli dělat spoustu lepších věcí – jako třeba dovádět v posteli, než se dostanu do svého pokoje, který je přímo naproti tomu jejich. Nemluvě o tom, že by mi neuškodilo být chvílku sama.

Olive pustila Jasona a šla zpátky ke mně, aby mě objala. „Mám tě ráda, Lucy Meyerová,“ řekla a přitiskla mě k sobě. „A slibuju, že se zase zamiluješ.“ Ustoupila, podívala se mi do očí a dodala: „A víš ty co? Až na to dojde, bude to velkolepé, a to tak moc, že to vůbec nebudeš s to pochopit.“

Zašklebila jsem se a ona s vážným výrazem přikývla.

„Nechod' moc pozdě spát a zítra si o tom ještě popovídáme.“

„Jasně, *mami*,“ zavolala jsem na ni a dívala se, jak jdou ruku v ruce domů. „Mimochodem, díky moc, že jste mě adoptovali!“

„Boha jeho, to ne,“ zaúpěl Jason, když zavíral dveře. „Neadoptujeme tě, Lucy.“

„Takže o tom přemýšlíte? Super! Nemůžu se dočkat, až ti budu moct říkat *tati*, Jasone!“

S úsměvem na rtech zavrtěl hlavou a zavřel posuvné skleněné dveře.

Smála jsem se sama sobě, lehla si do trávy, zavřela oči a zhluboka se nadechla. Byla nádherná noc – nebylo moc horko ani moc chladno, na září ideální teplota. Oči jsem měla pořád zavřené a představovala si, jak stojím na kraji útesu, ruce rozpražené, vítr mi laská plet' a hraje si s mými vlasy a mně se na tváři rozprostírá široký úsměv.

Kapitola třetí

Lucy

„Promiň, Lucy.“

„Mohli byste se laskavě přestat omlouvat? Vždyť jsem vám říkala, že je to v pohodě. Ježíši, necháváte mě v paláci a jsem si docela jistá, že to tu bez vás dvou nějak přežiju,“ ujistila jsem Olive už asi podesáté a seděla přitom v tureckém sedu uprostřed jejich postele.

Olive se na mě lítostivě podívala, pak pohlédla znovu na Jasona a dál házela náhodně vybrané kousky oblečení do velkého kufru. „Do Londýna kvůli propagaci jsme měli letět nejdřív za týden. Proč změnili termín takhle na poslední chvíli?“

Takže... Vzpomínáte si, jak jsem zmiňovala, že moje talentovaná kamarádka napsala knihu, která se ihned stala bestsellerem? No, tak tu knihu, *Bolest duše*, dokonce zfilmovali. A kdo hrál hlavního hrdinu? Jason Thorn, samozřejmě. Jak si myslíte, že na sebe po těch letech zase natrefili? Ona napsala tu ztracenou knihu, k níž jí byl on inspirací, a ejhle! Získala svého vysněného kluka i vysněnou práci.

„Nemusíš spěchat, Olive,“ uklidňoval ji Jason, chytil ji za ruku a políbil na dlaň. „Pořád ještě máme dvě hodiny, než nás vyzvednou.“

„Myslíš, že dvě hodiny stačí na to, abych se rozhodla, co si s sebou vzít na celý týden? Všude nás budou pronásledovat a já nechci, aby napsali pitomý dlouhý článek o tom, jak neupraveně vedle tebe vypadám a že bych se měla přestat zahrabávat do knih, pokud tě nechci ztratit.“

„To už napsali, Olí,“ ozvala jsem se, abych taky přispěla do diskuse.

„O tom právě mluvím!“ vykřikla a začala oblečení z kufru opět vyhazovat. „Nechci to číst znova.“

Jason upoutal její pozornost, když zapnul zip u svého vlastního kufříku, do kterého si zabalil během deseti minut. „Líbí se mi, když vypadáš neupraveně. Připomíná mi to, jak krásně vypadáš potom, co tě pomiluju.“

„Ach,“ vzdychla jsem. Snažila jsem se skrýt úsměv a tvářit se otráveně. „Je tu s vámi vaše dítě. Nechutné.“

Políbil Olive do vlasů a já si všimla, jak se její tělo trochu uvolnilo. „Ale,“ pokračoval, „myslím, že na tebe počkám v obýváku. Stejně musím zavolat Tomovi.“

Tom je jeho agent, a ačkoliv mu asi opravdu potřeboval zavolat, vsadila bych se, že víc mu šlo o to, utéct ze scény, než se svým agentem probírat další možný projekt.

„Posero,“ zamumlala jsem. Krátce na mě mrkl a odešel z místnosti.

„Pomůžeš mi?“ zeptala se Olive a s nadějí v očích se na mě zadívala.

„No, pomoci bych ti asi mohla,“ nechala jsem se obměkčit. „Ale ty černé šaty si s sebou nevezmeš. Nejdeš na pohřeb. Je to vlastně víc tvůj film než jeho. A není to premiéra, že jo?“ Slezla jsem z postele a stoupla si před obrovskou šatní skříň. Olive stála přímo za mnou.

„I tak je to ale velká událost – londýnská premiéra –, ovšem na druhou stranu je to už po premiérách v Los Angeles a New Yorku. Jedeme tam kvůli rozhovorům a do pár talk show.“

„Ty budeš v talk show taky?“

Zavrtěla hlavou. „Ačkoliv by si to Megan přála, řekla jsem, že v živém vysílání být nechci. Uděláme spolu pár rozhovorů, ale nic víc. Nechci být tak moc vidět. To je Jasonova práce a já bych víc rozrušení stejně neunesla.“